

Efter fröjder blott ditt unga,
Yra hjerta rastlöst jagar.
Njuta vill du vårens dagar,
Fruktar pligtens band det tunga.

Nej jag måste fly, ej skåda
Mer ditt ögas eld! Den bränner
Bort min kraft; ej mod jag känner
Mer att våga stridens våda:

10

Lifvet lärt mig allt försaka;
Du mig allt begära lærer,
För den tränad, som mig lärer,
Bäfvar dock ditt bröst tillbaka.

Vredgas ej, att jag begärde
Sällhet, äfven jag! Ej dårar
Drömmer mer. Med bittra tårar
Gäldar jag det hopp jag närde.

20

314 TILL HENNE.

HUB, JVS handskriftssamling

Ljufva, hvarför täres hjertat så
Sväller sällt, dock knappast vågar slå;
Hvarför flyr hvar tanke drömlig ur min själ,
Som dock qualfullt är vid drömmen bunden;
Hvarför hoppas jag en framtid, och likväl
Bäfvande blott lefver uti stunden?

30

Lös mig gåtan! Ljufva, goda lär
Hjertat åter klappa kallt, och bär
Till min själ de klara tankar åter, gif
Styrkan att försaka åt mig åter;
Gif tillbaka, gif mitt lugna, öde lif,
Lugnet, som ej glädjes, som ej gråter!

Eller hjertat lär, som nyss så kallt
Allt försakat, nu att ega allt;
Lär min själ att fatta sällheten och ren
Vid sitt drömda mål, och sansad vakna!
Du mig sakna lärt, och lärt mig hoppas sen,
Lärt mig kärlek hoppas, kärlek sakna.

40

315 TILL HENNE.

HUB, JVS handskriftssamling

50

Ej ett ord, ett enda ej
Hon till svar mig ger,
Blott ett stolt, ett bleklagdt nej
Till hvar bön jag ber.

Kallt är hjertat, kallt det är
För min smärta, har
Till min varma själs begär
Ej ett återsvar.

Hvad är väl min kärlek värd?
Kallt Hon den försmår,
Som en skyldig offergård,
Hon af alla får.

10

Hvad är väl för Henne jag?
Molnet blott, som sig
Tränger mellan himlens dag
Uppå Hennes stig.

Flicka! dock ett värde har
Ännu jag, som Dig
Icke bjuds hos en och hvar:
Jag kan offra mig!

20

Modigt offra för Ditt väl
Hvad jag vunnit ren,
Slita hoppet ur min själ
Och förblöda sen.

316 TILL HENNE.

30 *HUB, JVS handskriftssamling*

Blicka milda öga en gång blott
Ut i mitt, ur hjertats gömma,
Gjut af ljufva giftet än ett mått
I min själ, o låt den tömma
Bägarn bräddad, låt den sanslöst dricka,
För att sen förtvifla, blicka, blicka,
I mitt öga ännu en gång, en gång blott!

40

317 TILL HENNE.

HUB, JVS handskriftssamling

Lilla ljufva,
Sköna dufva
Skall Du sväfva länge så
Fri kring lunden,
Slår ej stunden
Yra snart för Dig också.

50

Dufva lilla
Intet illa
Vill jag göra Dig; ett bo
Vill jag reda